

Prolog

Prošlo je i poslednje zvono. Već je skoro bio na izlazu. A onda su ga zgrabili i silom vratili unutra, do svlačionica sa bočne strane škole. Kevin Kaningam. Džon Senders. Stiven Votson. Svaki od njih ponaosob bio je dovoljno loš. A sva trojica zajedno, bili su nešto najgore što se da zamisliti.

Držali su ga leđima uza zid, čvrsto mu stežući ruke. Kevin mu se približio tako da je Eliot mogao da oseti njegov dah na svom licu.

„Zdravo, Eliote. Šta si mislio, da smo te zaboravili?”

Nije rekao ništa. Odgovorom bi sebi samo otežao situaciju.

„Odgovaraj kad ti se obraćam.”

„Ne.”

„Ne, šta?”

„Ne – ja vas nisam zaboravio.”

„Znaš šta, Eliote, ti si jedan luzer.”

„Da... znam.”

Kevin se nasmejao. „Ima jedno mesto za ljude kao što si ti, Eliote. Zove se deponija. Zašto uopšte dolaziš u školu? Znaš da ćemo uvek da čekamo, spremni da te vratimo tamo gde ti je

mesto.” Nagnuo se napred i pocepao gornji džep na Eliotovom sakou. Taj džep je visio kao neki mrtav jezik.

Onda je isto uradio i sa ostalim džepovima.

Eliot na trenutak nije osetio ništa. A onda se nešto u njemu pomerilo. Odjednom, zastrašujuće, kao nikada pre, iz njega je izbila erupcija čistog besa. Totalno ga je obuzeo nekontrolisan, eksplozivni, ludački bes. Otrgao se iz ruku koje su ga držale i bacio se na Kevina i udario ga, pa još jednom, pa još jednom...

„Ubiću te, ubiću te, ubiću, ubiću!”

Savladali su ga i bacili na zid. Glavom se zakucacao o pločice i pripala mu je muka.

Kevin se polako pridigao. Obrisao je krv s usana. „Zažalićeš zbog ovoga.”

Eliotov bes je nestao. Sada je samo bio umrtvljen. Sve mu je sada bilo jasno. Znao je da će uskoro biti mrtav. A zapravo, njega su ubili odavno. I zato mu više i ne mogu ništa.

„Ne možete da me ubijete”, rekao je. „Ja sam već mrtav.”

Prvi udarac bio je odmah iznad srca i nije ga uopšte zabolio.

Ne možete mi ništa. Već sam mrtav. Mrtav.

Ali onda je stigao drugi udarac, u glavu, sa bočne strane, pa treći, na isto mesto gde i prvi.

Ubrzo je počelo da boli.

Ali ne možete mi ništa, pomislio je. Već sam mrtav.

Zabolelo je jače: topao bol je počeo da se širi.

I tada mu je termonuklearni udarac zbrisao vrh glave i on je padao, dole, dole. I srećom, umro je.

Poglavlje

1

Eliot Saton je progutao taj mučni, gorki strah koji je pretio da ga potpuno obuzme. Bio je 1. januar. Pre manje od nedelju dana krenuo je u novu školu.

Razmišljaj pozitivno, ponavljao je sebi. Ovo treba da bude novi početak. U novoj školi nisu znali ništa o onome što se dogodilo. Došao je čist, sa praznim identitetom. Ovo će biti novi početak – kako za njega, tako i za sve njih.

Glupost, pomislio je. Kao da su nova kuća i novi grad nešto magično zbog čega će njegovom tati opet biti dobro. Za sada se tata ponaša kao da nije ni primetio da su se preselili, zavalio se u istu fotelju, gleda isti TV, dan za danom...

Razmišljaj pozitivno. Eliot se osvrnuo po svojoj sobi, gledajući u kartonske kutije, nabijene kese i stari, otvoreni kofer iz kojeg se prosipala odeća na pod. Prošlo je dve nedelje od kako su se preselili u novu kuću, a on još nije uspeo da se raspakuje kako treba. Samo je svakog dana vadio odeću koja mu treba i pretvarao se da će raspakivanje obaviti sutra.

A zapravo je zazirao od raspakivanja. Sve to u kutijama, u kesama, u koferu, sve je bilo podsetnik na to odakle je došao – a na to mesto nije hteo da se vraća, čak ni u mislima.

Dok je stajao u sobi, shvatio je da je doneo odluku, a da toga nije bio ni svestan. Nije hteo da se raspakuje. Najveći deo tih stvari u kutijama pripadao je njegovoj prošlosti, a ne sadašnjosti. Izvadiće samo ono bez čega baš ne može; ostatak može da skloni. Možda čak i da baci – na taj način neće doći ni u iskušenje da se vraća tim stvarima.

Osetio je nalet energije i bacio se na posao pre nego što ga ta energija ne prođe. Ispraznio je kofer na krevet. Tri para farmerki – bile su prilično stare, ali nema veze. One mogu da ostanu. Isto kao i dukseri i majice: jedna od prednosti toga što je od svoje dvanaeste godine ostao uglavnom iste visine bila je to što mu još nije trebala nova garderoba. Sreća njegova, jer poslednji put kad je probao da ubedi mamu da mu dâ nešto novca da kupi novu, ona je pogledala njegovu staru garderobu i rekla: „Šta fali ovoj? Ova može još godinama da se nosi, samo da ne porasteš!” Drugim rečima: *Žao mi je, ali ne možemo da je priuštimo.*

Problem je bila školska uniforma. Trebale su mu pantalone, sako, košulje, kravata, oprema za fizičko... To košta pravo bogatstvo. Nije bilo šansi da mama ima para za kupovinu nove uniforme. Moraće da idu u prodavnicu polovne garderobe.

Što je značilo da će odmah biti primećen.

Gurnuo je te depresivne misli u stranu, zaronio u najbližu kutiju, izvadio nekoliko knjiga koje je poneo i stavio ih na nisku policu.

Što se ostalih stvari tiče, izvadio je prašnjavi album za slike. Slike u tom albumu – njega kako raste, porodice: njega, mame, tate – bile su napravljene pre najmanje tri godine. Mama već dugo nije napravila nijednu fotku.

Vratio je album i gurnuo kutije pod krevet, a kofer stavio na orman.

Pomislio je da ne kači ni postere. Da ima čiste, gole zidove. Da ga konstantno podsećaju na to da je ova kuća potpuno nova. Sveža. Kao što bi sve od sada trebalo da bude sveže. Udisao je njen miris – čist, omamljujući miris nove farbe i drveta; držao ga je u plućima.

Dozvolio je ideji koja se dugo rađala da pusti koren. *Ovde me niko ne zna*. Imao je šansu. Šansu ne samo da ostavi starog Eliota za sobom, nego i da izumi novog Eliota. Eliota napravljenog od nule.

„Niko me ne zna”, glasno je prošaputao.

Neću dozvoliti da bude kao pre.

Nekada su i oni bili srećna porodica.

Nije smeo to da zaboravi.

Njegov tata je bio pokrenuo sopstveni biznis. Planirao je da pravi i prodaje pakete: specijalizovane pakete za lomljivu i skupu robu. „Tržište postoji”, govorio je. Ima dovoljno ljudi koji su spremni puno da plate samo da budu sigurni da se ono što pošalju poštom neće oštetiti.

„Skupo i ekskluzivno. To je suština.” I to je ponavljao njegov tata. Tamo gde je pre radio nikog nije zanimalo skupo i

ekskluzivno – tamo je suština bila u niskim cenama i velikim količinama. Radio je kao pomoćnik dizajnera u jednoj velikoj kompaniji koja pravi pakete za druge velike kompanije. Nije da je mrzeo taj posao, govorio je Eliotu – samo ga nije nešto posebno voleo. Zato je dao otkaz i krenuo samostalno.

Bilo je dobro. Postojala je atmosfera iščekivanja i uzbuđenja. Konstantne aktivnosti: tata je uletao u kuću i izletao iz nje, žurio da što pre završi s jelom, užurbano zvao ljude telefonom. Tata je govorio: „Ovako treba – znam”, najmanje dva puta dnevno, svakog dana, i tako, reklo bi se, čitave godine. I masa pošte, koverat za koveratom, stizala nam je na vrata svakog jutra.

I kasnije je bilo puno koverata. A posle nekog vremena prestali su da stižu. Umesto toga, čulo bi se kucanje na vratima, obično u vreme doručka, i mama bi otvorila vrata, potpisala poštaru i vratila se za sto, zagledana u te bele i braon pravougaonike u svojim rukama. Nikada ih nije otvarala pred Eliotom. Samo ih je gledala, kao da ne može dobro da ih vidi, kao da nije shvatala šta su.

Ali pre toga... Čim bi se čulo zveckanje vratanca za poštu, tata bi otrčao do vrata da pokupi pisma, doneo ih za sto, nervozno otvarao kovertu, i dok je čitao, lice bi mu se razvuklo u osmeh – ili, retko, u ljutitu grimasu.

„Ovo je ulaganje u budućnost svih nas. Ovo je za sve nas.” Još jedna od njegovih omiljenih fraza.

„Slušaš li ti mene, Eliote, sine moj? Ovo je da možemo da održavamo tvoju ovisnost o knjigama i da imamo krov nad

glavom. Video sam ti svetlo u sobi sinoć u pola dvanaest – a kladim se da ti nisi video naš poslednji račun za struju, a?”

Ovo poslednje je uvek izgovarao praveći se da je jako ljut. A onda bi pokazao da se samo šali tako što bi zgrabio Eliota oko struka i rekao: „A kladim se i da *i dalje* očekuješ da te u subotu vodim u biblioteku...”

Bio je to stari štos. Uvek je subotom vodio Eliota u biblioteku, i od kad tata i mama pamte, Eliot je obožavao da čita. Kad se udubi u knjigu, Eliot ode negde drugde, uđe u priču; nakratko ga svet ostavi na miru.

Pružio je ruku da uzme knjigu.

Probao je da zaustavi strah.

Srećne porodice.

Razmišljaj pozitivno.